

РЕШЕНИЕ

№ 3851

гр. София, 03.08.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 17 състав, в публично заседание на 19.07.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Раева

при участието на секретаря Албена Рибарска и при участието на прокурора ДИМИТРОВ, като разгледа дело номер **4505** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84 и сл. от Закона за убежището и Б. (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. Р. Х., гражданин на И, роден на 21.07.1979 г. в Г. Б, И срещу Решение № УП-76/12.05.2011 г. на интервюиращ орган при Д. А. за Б., с което е отхвърлена молбата на лицето за статут на бежанец и хуманитарен статут.

В съдебното заседание, жалбоподателят А. Р. Х., редовно призован, не се явява и не изпраща процесуален представител.

Ответникът, интервюиращ орган при ДАБ, се представлява от юрк. М, която изразява становище за неоснователност на жалбата и моли да бъде отхвърлена.

За С. се явява прокурор Д, който изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, събраните по делото доказателства и като съобрази закона, намира за установено следното:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на обжалване административен акт и от процесуално легитимирано лице. При проверка относно спазване на законоустановения срок за подаване на жалбата, съдът констатира, че процесното решение е връчено на лицето на 18.05.2011 г. Съгласно разпоредбата на чл. 84, ал. 2 от ЗУБ срокът за подаване на жалба е 7-дневен. Жалбата пред Административен съд С. – град е подадена на 19.05.2011 г., следователно срокът за обжалване е спазен. По гореизложените съображения жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят А. Р. Х., гражданин на И е роден на 21.07.1979 г. в Г. Б, И. Настоящото производство е

образувано по трета по ред молба, която административният орган е определил като последваща. С жалбоподателя е проведено интервю, при което е посочил, че преди около месец брат му Моханед е бил арестуван заради участие в демонстрация срещу управлението на правителството. Жалбоподателят е заявил, че майка му и баща му живеят в Г. Е. В Г. Багдат живеят един брат и една сестра със семействата си, които заради работата си не са се преместили да живеят с родителите си в Г. Ербил. Жалбоподателят е посочил, че е доволен от престоя си в Б и иска да получи документи, за да живее и работи в Б. За проведеното интервю е съставен Протокол рег. № УП 3185/11.05.2011 г.

По делото е представено становище рег. № Т-2073 от 13.05.2011 г. на директора на Специализирана дирекция „Т” при ДАНС, входирано в ДАБ под рег. № УП 3185 от 13.05.2011 г., че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в Р Б.

Въз основа на събраните в административното производство доказателства административният орган е приел, че липсват предпоставките по чл. 8, ал. 1 и 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и чл. 9, ал. 1, 6 и 8 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните изводи от правна страна:

Обжалваното решение е издадено от компетентен административен орган по смисъла на чл. 70, ал. 1, т. 1 от ЗУБ - интервюиращ орган при Д. А. за Б..

Спазена е установената писмена форма за издаване на административен акт съгласно чл. 59, ал. 1 от АПК и изискванията на ал. 2 от същия член за реквизити на административния акт.

Не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила.

Разглежданата молба е последваща по смисъла на § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Решението е издадено след проведено ускорено производство, образувано на основание последваща молба за статут по чл. 68, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. В случая не е налице хипотезата на чл. 72, ал. 2 от ЗУБ, при която се изисква разглеждане на молбата в производство по общия ред. Цитираната разпоредба изисква кумулативно наличие на следните предпоставки: 1. чужденецът да е малолетно или непълнолетно лице; 2. да е непридружен и 3. наличие на някое от обстоятелствата, предвидени в чл. 72, ал. 2, т. 1-3 от ЗУБ. В случая безспорно се установява, че жалбоподателят е пълнолетен. В административното производство е извършена регистрацията на жалбоподателя и същият е запознат с правата и задълженията си. В административната преписка се съдържа становище на Д. А. „Национална сигурност”, че не възразява да бъде предоставена закрила в Република Б на лицето, с което е изпълнено изискването на чл. 58, ал. 7 от ЗУБ. С жалбоподателя е проведено интервю на 11.05.2011 г., за което е съставен протокол, подписан от жалбоподателя, интервюиращия орган и преводача.

Съдът не констатира противоречие на административния акт с материалноправните разпоредби.

Обоснован и напълно кореспондиращ на събраните доказателства по делото е изводът на административния орган, че административното производство е образувано по последваща молба по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ и че не се установяват нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, които да сочат на изпълнение на условията за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 и 9 от ЗУБ и хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, 6 и 8 от ЗУБ. По изложените съображения молбата на жалбоподателя за предоставяне на

статут е явно неоснователна по смисъла на чл. 13, ал. 1, т. 5 от ЗУБ, поради което административният орган е постановил оспореният административен акт при правилно приложение на материалния закон.

По отношение на позоваването в жалбата на задължителното тълкуване на чл. 15, буква „в” от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 Елгафаджи срещу Държавния секретар по правосъдието на Х, на разширен състав на Съда на Европейските Общности, то е неоснователно. Действително в него е посочено, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Но също така в това решение е конкретизирано, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Това условие не е налице в настоящия случай, тъй като няма данни насилието в И да е достигнало към момента такава изключителна степен. В този смисъл са представените по делото справка изх. № 1147/10.03.2011 г., изготвена от ДАБ, както и становището на заместник министъра на външните работи, В. № 2122/20.07.2009 г. по описа на ДАБ, в което е посочено, че липсват основания към който и да било район или провинция на И да се приложи квалификация за наличие на „безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт”. Според цитираното становище актовете на въоръжено насилие имат епизодичен характер, те се проявяват с различна степен честота и интензивност в отделните райони, населени места и квартали на големите градове при обща тенденция към намаляване. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори, свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена. В обобщение съдът приема, че тълкуването на чл. 15, буква „в” от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 на разширен състав на Съда на Европейските Общности, не изключва задължението на административния орган да преценява всеки конкретен случай поотделно, като обстоятелството, че държавата на произход на жалбоподателя е И, не е достатъчно само по себе си за предоставяне на статут.

По изложените съображения, жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Водим от горното, Административен съд С.-град, I отд., 17-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Р. Х., гражданин на И, роден на 21.07.1979 г. в Г. Б, И срещу Решение № УП-76/12.05.2011 г. на интервюиращ орган при Д. А. за Б..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137, вр. чл. 138, ал. 1 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: